

proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu mimo jiné také tehdy, jde-li o výměnu výživného ze zákona, leč by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu. V souzeném případě byl rozsudek prvního soudu rozsudkem odvolacího soudu potvrzen. Rekursní soud zastává názor, že nelze ustanovení zákona vztahovati na případy, v nichž nejde o původní výměru výživného, nýbrž o snížení již vyměřených alimentů. Výklad rekursního soudu neodpovídá ani doslovu ani duchu zmíněného zákonného předpisu. Podle § 6 obč. zák. nesmí býti zákonu při používání dáván jiný smysl, než jaký vychází z vlastního smyslu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce. Z vlastního doslovu zákona názor hájený rekursním soudem nijak nevyplývá, neboť zákon nerozeznává, zda běží o původní či o pozdější výměru výživného, na př. pro změněné poměry. Úmyslem zákonodávce bylo odlehčiti nejvyššímu soudu mimo jiné i ve věcech výměry (výše) výživného ze zákona, v níž běží spíše o stránku hospodářskou než právní, kterou mohou lépe posouditi nižší soudy než nejvyšší soud. Také tento důvod platí nejen pro původní výměru, nýbrž i pro pozdější změny, ať bylo později výživné zvýšeno nebo sníženo, a ať se tak stalo pořadem práva či v řízení nesporném (čl. I čís. 2 a čl. V čís. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n.). Ani důvod účelnosti, k němuž rekursní soud odkazuje, aby totiž odnětím dovolání k nejvyššímu soudu neutrpěly újmy zájmy nezletilce (§ 21 obč. zák.), není rozhodující, když o výměře výživného rozhodly již souhlasně dva soudy a když odvolací soud může prohlásiti dovolání za přípustné, pokládá-li věc za věc významu zásadního.

Čís. 14564.

Pokračováním v jednání podle § 332 odst. druhého c. ř. s. jest i vydání rozsudku podle § 193 odst. třetího posl. věty c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, Rv I 935/33.)

Proti žalobě na zaplacení kupní ceny dodaných napajedel namítl žalovaný, že žaloba je jednak předčasná, poněvadž jedno napajedlo není dosud namontováno, a jednak bezdůvodná, poněvadž dodaná napajedla jsou vadná a nevyhovují, pro kterýžto případ bylo ujednáno, že je žalobce vezme zpět. *P r o c e s n í s o u d* připustil o vadnosti zboží důkaz znalcem, skončil jednání podle § 193 I. c. ř. s., upustil však od provedení tohoto důkazu, když žalovaný ve lhůtě k tomu mu dané nesložil na znalce zálohu, a vyhověl žalobě. *O d v o l a c í s o u d* potvrdil rozsudek prvního soudu. V otázce uplatňované zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. uvedl v *d ů v o d e c h*: K opodstatnění této zmatečnosti vytyká odvolání, že výzva ke složení zálohy nebyla doručena k vlastním rukám žalovaného a že nebyla přiložena složenka. Takto nemůže býti ustanovení § 477 čís. 4 c. ř. s. vykládáno, neboť vyžaduje, aby straně nezákonným postupem byla odňata možnost před soudem projednávat. Výzva ku složení zálohy byla dle zpátečního lístku doručena Dr. Ř., jehož plná moc ve spisech je vykázána, a odpovídá toto doručení ustanovení § 93

c. ř. s. Okolnost, že prý nebyla přiložena složenka, vůbec nemá právního významu, poněvadž podle uděleného příkazu žalovaný jistotu měl složit u soudu a tento dluh jest dluhem přínosným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech :

V dovolání se sice nenapadá opatření procesního soudu, že pominul důkaz soudním ohledáním a znalcem prostě jen pro nesložení zálohy, ale dovolatel se snaží dolíčiti, že se při tom stal před první stolicí zmatek. Pro zmatečnost pak, třebaže by se udála v řízení před první stolicí, a že o ní rozhodl odvolací soud usnesením, lze se domáhati nápravy dovoláním (srv. rozh. čís. 7671 sb. n. s. — čís. 49 plen.), ale vytýkané zmatečnosti není, neboť právní zástupce žalovaného, maje advokátní kancelář v místě soudu, kde měla býti záloha složena, mohl si snadno opatřiti včas šekový vplatní lístek (složenko), nebyla-li k výzvě o zálohu připojena. Že není třeba návrhu odpůrcova, aby se v řízení pokračovalo bez ohledu na připuštěný důkaz, plyne z § 332 druhý odstavec c. ř. s. v doslovu čl. III čís. 2 zákona ze dne 8. července 1930 čís. 130 sb. z. a n. Dovolatel dále má za to, že měl první soudce naříditi rok zvědév o nesložení zálohy. S úzkým výkladem § 332 druhý odstavec a § 279 c. ř. s., ze kterého při tom dovolání vychází, nelze souhlasiti. Za pokračování v řízení bez ohledu na to, že nebyl důkaz proveden, jest zajisté míti v případě, kde jednání již skončeno podle § 193 třetí odstavec c. ř. s., i vydání rozsudku, jakmile spisy od dožádaného soudu došly, bez ústního jednání nově nařízeného. Rozhodující soud neměl příčiny, aby skončené jednání opět podle § 194 c. ř. s. nařídil, zaujav stanovisko, že pro nesložení zálohy důkaz nebude proveden. Nepříznivé následky toho jdou na vrub dokazovatelův (srv. rozh. čís. 4000 sb. n. s.).

Čís. 14565.

Majitel pensionu zřízeného jako podnik po způsobu hotelu ručí hostům pensionu podle § 970 obč. zák. (§ 1316 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 26. září 1935, Rv I 2515/33.)

Srov. rozh. čís. 8718 sb. n. s.

Žalobce najal od žalovaného v jeho pensionu pokoj, z něhož mu byla odcizena část vnesených věcí a způsobena tím škoda v zažalované výši. Žalovaný namítl proti žalobě, že pokoje pronajímá stálým zákazníkům a že není hostinským ve smyslu §§ 970 a 1316 obč. zák. Žalobní důvod byl uznán důvodem po právu soudu všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Pension žalovaného, v němž si žalobce najal pokojík za měsíční nájemné, sestával asi z dvaceti pokojíků ve dvou patrech, jež byly prona-